

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie radcy prawnego S. N.

z urzędu w przedmiocie umorzenia kosztów sądowych

na podstawie art. 641 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

postanowił:

umorzyć postępowanie wykonawcze dotyczące kosztów sądowych w kwocie 20 zł. (dwadzieścia złotych), zasądzonych od obwinionego radcy prawnego S. N. na rzecz Skarbu Państwa w punkcie drugim postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II DSI 82/19.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt II DSI 82/19, Sąd Najwyższy oddalił jako bezzasadną kasację obwinionego radcy prawnego S. N., zasądzając w punkcie drugim od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne (postanowienie, k. 1).

Sąd Najwyższy dwukrotnie wezwał obwinionego do zapłaty powyższej należności, pouczając o możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego (wezwanie k. 2, zpo k. 4; wezwanie k. 5, zpo k. 6).

Wobec nieuiszczenia powyższych kosztów przez obwinionego Przewodniczący Wydziału Drugiego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, pismem z dnia 8 maja 2020 r., skierował do Sądu Rejonowego dla Warszawy-

Śródmieścia w Warszawie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu drugiego powyższego postanowienia, tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych (wniosek k. 16).

Postanowieniem referendarza sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym z dnia 29 maja 2020 r., sygn. akt I Co 1076/20, uwzględniono powyższy wniosek i nadano klauzulę wykonalności (postanowienie k. 19-19v).

Następnie, w dniu 15 czerwca 2020 r., Przewodniczący Wydziału Drugiego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego skierował wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku (wniosek k. 21).

Komornik Sądowy A. J. pismem z dnia 22 czerwca 2020 r. (data nadania w placówce pocztowej k. 20) w sprawie o sygn. akt Kms 77/20, odmówiła wszczęcia egzekucji z uwagi na okoliczność, że w zakresie prowadzonych przez nią egzekucji zaległość kancelarii przekroczyła 6 miesięcy, co skutkowało brakiem możliwości przyjęcia wniosku spoza rewiru (zarządzenie, k. 22-22v).

W związku z powyższym Przewodniczący Drugiego Wydziału Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego zwracał się z wnioskami o wszczęcie egzekucji w dniu 15 czerwca 2020 r. (k. 23) oraz 30 czerwca 2020 r. (k. 25). Ostatecznie tytuł wykonawczy w sprawie I Co 1076/20 dotyczący obwinionego został skierowany do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku M. J. i zarejestrowany przez niego pod sygn. akt Kms 264/20 (pisma dotyczące postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Kms 264/20, k. 28-36).

Postanowieniem z dnia 26 października 2020 r., sygn. akt Kms 264/20, organ egzekucyjny na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (postanowienie, k. 41-41v).

Pismem z dnia 1 grudnia 2021 r. Sąd Najwyższy zwrócił się z ponownym wnioskiem o wszczęcie egzekucji z uwagi na upływ roku od momentu poprzedniej egzekucji, z uwagi na możliwość zajęcia składek w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku (wniosek., k. 51).

Pomimo wszczęcia i prowadzenia przez Komornika Sądowego M. J. postępowania egzekucyjnego pod sygn. akt Kms 345/21, nie doprowadziło ono do zaspokojenia wierzyciela w całości (pisma dotyczące postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Kms 345/21, k. 53-61).

Postanowieniem z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt Kms 345/21, organ egzekucyjny na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (postanowienie, k. 63-63v).

Zarządzeniem z dnia 7 czerwca 2022 r. Pierwsza Prezes Sądu Najwyższego zarządziła, aby po upływie roku (31 maja 2023 r.) ponownie złożyć wniosek wskazując możliwość przeprowadzenia egzekucji ze składek członkowskich w OIRP (zarządzenie, k. 63v).

Pismem z dnia 14 listopada 2022 r., sekretariat Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej, wezwał obwinionego do uiszczenia zasądzonych postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r. kosztów postępowania kasacyjnego w kwocie 20 złotych, informując, że w razie ich nieuiszczenia w terminie do 31 grudnia 2022 r., Sąd Najwyższy kierując się unormowaniem art. 12a k.k.w. może przekazać do Biur Informacji Gospodarczej informację o powstaniu zaległości (pismo k. 70).

Powyższe wezwanie należało uznać za doręczone jako prawidłowo, dwukrotnie awizowane (I awizo 16 listopada, II awizo 24 listopada, zwrot 2 grudnia) (koperta k. 71).

Do dnia wydania niniejszego postanowienia nie doszło do ściągnięcia należności wynikającej z tytułu egzekucyjnego ani dobrowolnego uregulowania należności przez obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie wykonawcze należało umorzyć z uwagi na wystąpienie ujemnej przesłanki uniemożliwiającej jego prowadzenie w postaci przedawnienia prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu.

Zgodnie z art. 641 k.p.k. - mającym zastosowanie w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach

prawnych - prawo do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, kiedy należało je uiścić. Termin przedawnienia prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu rozpoczyna swój bieg od daty uprawomocnienia się orzeczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1975 r., VI KZP 30/75, LEX nr 19063).

W sytuacji natomiast, gdy zasądzone koszty postępowania nie zostaną wyegzekwowane w ciągu 3 lat od dnia, w którym należało je uiścić, postępowanie wykonawcze w tym zakresie należy umorzyć na podstawie art. 15 § 1 k.k.w., a to wobec stwierdzenia przyczyny wyłączającej to postępowanie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2006 r., I KZP 12/06, OSNKW 2006, z. 7 - 8, poz. 66).

W niniejszej sprawie koszty postępowania sądowego wymagalne były od dnia wydania postanowienia w sprawie o sygn. akt II DSI 82/19, tj. od dnia 12 grudnia 2019 r. Uznać zatem należało, że przedawnienie prawa do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu nastąpiło z dniem 12 grudnia 2022 r.

Kierując się przedstawionymi motywami rozstrzygnięto jak na wstępie.